

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

75. P-432/2021-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Sanda Jeromela, u pravnoj stvari tužitelja: Stečajna masa iza SYNERGOS EKO d.o.o. u stečaju, Karlovac, Luščić 70, OIB: 18424145348, kojeg zastupa punomoćnica Irena Bajić, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Kos i Partneri j.t.d., Zagreb, Nodilova 1, protiv tuženika: ADRIATIC CROATIA INTERNATIONAL CLUB d.d., Opatija, Maršala Tita 151, OIB: 17195049659, kojeg zastupa punomoćnik Lovro Zovko, odvjetnik iz Zagreba, Ognjeslava Utješinovića 1, radi isplate, nakon zaključene javne i glavne rasprave dana 29. rujna 2022. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i tuženika te vještaka, danom objave 07. studenoga 2022. godine

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:
" Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 1.915.206,25 kn/254.191,55 eura¹ sa zateznim kamatama koje teku:
-na iznos od 200.000,00 kn od 13. veljače 2014. pa do isplate;
-na iznos od 200.000,00 kn od 22. svibnja 2013. pa do isplate;
-na iznos od 200.000,00 kn od 11. srpnja 2013. pa do isplate;
-na iznos od 200.000,00 kn od 12. srpnja 2013. pa do isplate;
-na iznos od 200.000,00 kn od 21. srpnja 2013. pa do isplate;
-na iznos od 261.457,50 kn od 27. lipnja 2013. pa do isplate;
-na iznos od 653.718,75 kn od 29. rujna 2013. pa do isplate
po stopi od 15% godišnje a u slučaju promjene stope zatezne kamate, prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodište koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za 8 postotnih poena, u roku od 8 dana."
- II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 278.450,00 kn/36.956,67 eura¹, u roku od 8 dana.
- III. Odbija se tuženik sa preostalim zatraženim parničnim troškom u iznosu od 110.900,00 kn/14.718,96 eura¹, kao neosnovanim.

¹Fiksni tečaj konverzije 7,53450

Obrazloženje

1. U predmetu P-1160/2014 koji je pokrenuo tužitelj ACI d.d. protiv tuženika Synergos eko d.o.o. donesena je 30. ožujka 2016. nepravomoćna presuda kojom je odbijen tužbeni zahtjev koji glasi na poništenje Ugovora o povjerljivosti od 01. ožujka 2013. zaključen između stranaka.
2. U navedenom parničnom predmetu tuženik je podnio protutužbu od 31. ožujka 2015., kojom potražuje ukupan iznos od 1.915.206,25 kn, smatrajući da je tužitelj počinio niz povreda odredaba Ugovora o povjerljivosti na način da je podnio prijavu za dodjelu koncesije i pokušao samostalno realizirati projekt sličan predmetnom projektu, da je medijima i javnosti otkrio postojanje i sadržaj namjeravane poslovne suradnje i da je tuženik imao trošak izrade inteligentnih bova radi provođenja dogovorenog testiranja. Ugovoreno je da će počinitelj povrede isplatiti partneru koji je oštećen iznos od po 200.000,00 kn za svaku povredu povjerljivosti odnosno ugovoreno je i pravo nadoknade razlike do punog iznosa štete. Navodi da je tužitelj ACI d.d. prije isteka dvije godine od dana potpisa predmetnog ugovora pokušao samostalno realizirati projekt sličan predmetnom projektu "Adria bove" na način da je podnio prijavu za dodjelu koncesije za sidrište koje je raspisala Šibensko-kninska županija i po toj osnovi potražuje iznos od 200.000,00 kn sa zateznim kamatama koje teku od posljednjeg dana roka od podnošenja prijava od 13. veljače 2014. Što se tiče medijskih istupanja navodi da je tužitelj ACI d.d. u članku na portalu business.hr dana 22. svibnja 2013. pod naslovom "Uvodimo 10000 prepaid bova za nautičare diljem Jadrana" u kojem spominje projekt "Adria bove" u vlasništvu tuženika i ukratko opisuje ciljeve projekta pa potražuje iznos od 200.000,00 kn zajedno sa sa zateznim kamatama tekućim od 22. svibnja 2013.; da je tužitelj u članku u Jutarnjem listu dana 11. srpnja 2013. pod naslovom "Vlada smjenjuje prvog direktora koji nije iz stranke; povećao prihode, smanjio rashode-ali to ga neće spasiti" u kojem je članku ponovno objavljena informacija o predmetnom projektu pa potražuje iznos od 200.000,00 kn zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 11. srpnja 2013.; da je tužitelj u članku na portalu index.hr pod naslovom "ACI i crkva u biznis sa bovama" u kojem se ponovno opisuje predmetni projekt i spominje informacija da je to potvrdila uprava tužitelja i to službenim priopćenjem te navodi da je tužitelj nakon što je dobio sve relevantne informacije od tuženika imao namjeru samostalno realizirati projekt pa potražuje iznos od 200.000,00 kn zajedno sa zateznim kamatama od 12. srpnja 2013. i u članku objavljenom u Večernjem listu dana 21. srpnja 2013. pod naslovom "Afera ACI" objavio negativan članak u svezi predmetnog projekta i minoriziranje tuženika pa potražuje i po tom osnovu 200.000,00 kn sa zateznim kamatama tekućim od 21. srpnja 2013. Iz svega navedenog smatra da je razvidno da su stranke bile u pregovorima u svezi zajedničke suradnje, da je tuženik pristupio pregovorima u dobroj vjeri, očekujući da će suradnja biti realizirana a u prilog tome je i činjenica da je projekt uvršten u financijski plan tužitelja za 2013. i bio je razmatran na sjednici NO tužitelja od 29. svibnja 2013. a posljednji sastanak između stranaka održan je 04. srpnja 2013. Sukladno postignutom dogovoru i očekujući nastavak poslovne suradnje, tuženik je naručio od Končar d.d. izradu testnih primjeraka predmetnih inteligentnih bova u svrhu provođenja testiranja ispred ACI Marine Žut i platio trošak po dva računa i to br. 131289 od 27. lipnja 2013. u iznosu od 261.487,50 kn i br. 131739 od 30. kolovoza 2013. u iznosu od 453.718,75 kn odnosno ukupno 915.206,25 kn. Unatoč postignutom dogovoru i bez ikakvog

obrazloženja tužitelj nije više kontaktirao tuženika radi ispitivanja funkcionalnosti predmetnih bova i oglušio se na pozive tuženika pa stoga testno ispitivanje nikada nije niti provedeno i isključivo krivnjom tužitelja bez ikakvog razloga prekinuti su pregovori. Smatra da tužitelj ACI d.d. nije pregovarao u dobroj vjeri, da je protivno dobrim poslovnim običajima dogovorio s tuženikom provođenje testiranja a znajući da tuženik mora uložiti značajna financijska sredstva radi izrade testnih primjeraka bova koje je u konačnici i platio pa mu je krivnjom tužitelja nastala materijalna šteta u iznos od 915.206,25 kn i šteta s osnova ugovorenih penala u ukupnom iznosu od 1.000.000,00 kn. U odnosu na predmetnu protutužbu tuženika SYNERGOS EKO d.o.o. protiv ACI d.d. sud je razdvojio postupak te se predmet vodi pod novim brojem P-432/2021.

3. Tuženik ACI d.d. u odgovoru na tužbu od 29. travnja 2015. protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, kako u osnovi tako i u visini. Navodi da je Ugovor o povjerljivosti sklopljen radi eventualne suradnje na projektu baziranom na plutačama visoke tehnologije a temeljem izjave tužitelja da je vlasnik intelektualnih i patentnih prava nad projektom "Adria bove" što je bio i osnovni razlog i pretpostavka sklapanja Ugovora o povjerljivosti. Međutim, nakon sklapanja predmetnog ugovora u lipnju 2013. tuženik je utvrdio da tužitelj uopće nije vlasnik patentnih prava, čak niti nositelj zaštićenog žiga budući da je njegova prijava žiga odbačena još 17. travnja 2012. a daljnjim provjerama potvrđeno je kako su određene osobe podnijele prijave patentna u vezi izuma koji se odnose na automatizirane postojeće bove. Tako postoji prijava patenta "Sustav za automatsko upravljanje i kontrolu upotrebe vezova za vodna plovila koji uključuje automatizirane plutajuće bove te metoda u vezi s time" br. P20100178A podnositelja Sklad nepremičnim d.o.o. iz Slovenije. Stoga smatra da je tuženik doveden u zabludu te da Ugovor o povjerljivosti ne bi niti bio sklopljen da tuženik nije smatrao da tužitelj ima patentna prava nad predmetnim projektom a kako je on to tvrdio. Napominje da nije mogao znati niti provjeriti koji patent tužitelj ima budući da pretrage baze podataka ne moraju nužno rezultirati točnim podacima odnosno može biti zaštićen u nekoj drugoj bazi ili registru patenata pa se pouzdao u to da tužitelj takva zaštićena prava i ima. Oспорava da bi učinio bilo kakve povrede i da bi tužitelj pretrpio ikakvu štetu te predlaže da tužitelj dostavi kompletne članke na koje se poziva obzirom da su dostavljeni nepotpuni ispisi. Što se tiče navoda tužitelja vezano uz prijavu na javni natječaj, koji je uostalom poništen, navodi da se radilo o običnim plutačama dok je s druge strane zakonski zastupnik tužitelj Dario Lovrić dao niz izjava u portalu Nautica i Hrvatskom radiju, u kojima spominje projekt "Sidrišta s pametnim bovama" i najavu projekta koji priprema Istarska županija a u kojoj nije uključena niti jedna od stranaka. Oспорava vještačenje vještaka Damira Palavre jer se radi o privatnom, naručenom i plaćenom nalazu vještaka koji nije kompetentan za davanje mišljenja o zaštićenim intelektualnim pravima. Oспорava da bi tuženik naručio od tužitelja izradu testnih primjeraka od Končar d.d. pa stoga ne može biti niti odgovoran za bilo kakav trošak koji je tužitelju u vezi s time nastao.
4. Podneskom od 16. svibnja 2017. tuženik oспорava da bi pregovorima pristupio bez dobre vjere i da ih je bez objašnjenja prekinuo, već upravo suprotno planirao je izraditi projekt te je imao razrađen financijski plan a što govori o ozbiljnosti pristupa pregovorima kao i niz novinskih članaka u kojima piše da će tuženik surađivati upravo s tužiteljem na projektu pametnih bova. Navodi da nije naprasno prekinuo pregovore i odustao od sklapanja ugovora već je to učinio odmah po saznanju odlučnih okolnosti koje su utjecale na odluku da li će ići u

poslovni pothvat s tužiteljem ili ne a to je trenutak kada je saznao da tužitelj nije nositelj prava intelektualnog vlasništva nad projektom "Adria bove". Što se tiče pozivanja tužitelja na Ugovor o povjerljivosti podataka i potraživanje naknade štete s naslova ugovorne kazne radi navodnog kršenja Ugovora time što se prijavio na dodjelu koncesije na pomorskom dobru raspisanu od Šibensko-kninske županije, osporava da bi se radilo o istom ili sličnom projektu, već o običnim bovama ali i da je predmetna koncesija na kraju poništena. Osim toga, na predmetni natječaj za dodjelu koncesije prijavilo se i društvo Adria bove d.o.o. a koje je društvo sukladno pregovorima trebalo osnovati tuženik i tužitelj zajedno i gdje bi tuženik imao dvije trećine vlasništva, društvo bi bilo nositelj prava na inteligentne bove, tužitelj bi unio svoj know-how, dok bi tuženikova uloga bila financijske prirode. Iz sudskog registra razvidno je da je za manje od dvije godine od sklapanja Ugovora o povjerljivosti podataka tužitelj osnovao društvo Adria bove d.o.o. i ušao u poslovni pothvat na vrlo sličan način kako je to trebao učiniti sa tuženikom pa je tužitelj prekršio odredbe Ugovora a ne tuženik. Smatra da se tužba temelji na indicijama i novinskim člancima bez ikakvog konkretnog dokaza iz kojeg bi proizlazilo kršenje ugovora. S druge strane novinski članci predstavljaju medijski marketing predmetnog projekta a ne povjerljive informacije za koje se došlo do saznanja tijekom pregovora. Smatra da je teret dokaza na tužitelju da tuženik nije ispunio ugovornu obvezu odnosno da ju je prekršio. Da je tužitelj taj koji je prekršio odredbe Ugovora o povjerljivosti razvidno je iz novinskih članaka iz kojih proizlazi da je tužitelj s drugima stupio u pregovore oko sklapanja ugovora istog ili sličnog onom kojeg je trebao sklopiti s tuženikom. Što se tiče potraživanja iznosa od 915.206,25 kn smatra da nije razvidno koji je pravni osnov tužbenog zahtjeva i spori visinu pa pretpostavlja da se radi o predugovornoj odgovornosti za štetu za koju tužitelj nije dokazao niti jednu od pretpostavki niti je dokazao da je postojao dogovor oko kupnje između stranaka niti da je tužitelj uistinu kupio primjerke pametnih bova. Spori da bi postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom vođenja pregovora i bez namjere sklapanja ugovora te spori da bi postojala uzročno posljedična veza između navedenog i nastanka štete.

5. U podnesku od 21. rujna 2017. tužitelj u bitnom navodi da su neosnovani navodi tuženika da je donio odluku o prestanku poslovne suradnje nakon što je utvrdio da tužitelj nije osigurao patentnu zaštitu predmetnog proizvoda već upravo suprotno dogovor je bio da se patentna zaštita napravi putem zajedničkog društva koje je trebao osnovati a sva znanja i rješenja trebao je dati tužitelj pa je do prestanka poslovne suradnje došlo isključivo krivnjom tuženika koji je smatrao da predmetni poslovni pothvat može ostvariti samostalno na temelju informacija prikupljenih od strane tužitelja tijekom pregovora. Stoga je tuženik bezuspješno u postupku koji se vodio pred ovim sudom u posl. br. P-1160/2014 pokušao poništiti predmetni ugovor o povjerljivosti te je tuženik odbijen sa tužbenim zahtjevom u tom sporu. Daljnji razlog zbog kojeg predmetni poslovni pothvat nije ostvaren a što je tuženik prikrio tužitelju je da nije bio u mogućnosti ishoditi koncesiju kao preduvjet za postavljanje pametnih bova obzirom da je tuženiku bila ranije već oduzeta koncesija odlukom Vlade RH od 28. veljače 2002. a iz razloga što nije u određenom roku izgradio luku niti plaćao koncesiju. Isto tako oglušio se na dopis tužitelja od 26. kolovoza 2013. vezano uz testiranje bova na poziciji ispred ACI Marine Žut i naprasno prekinuo poslovnu suradnju nakon što je tužitelj uložio značajna financijska sredstva.

6. Podneskom od 12. listopada 2017. tuženik osporava navode da nije bio u mogućnosti dobiti koncesiju za korištenje pomorskog dobra a što bi ukazivalo na nepošteno i nesavjesno vođenje pregovora od strane tuženika budući da je 2012. dobio koncesiju za korištenje pomorskog dobra i izgradnju Marine u Slanom. Poziva se na članak 32. Ugovora o povjerljivosti kojim je ugovoreno kako niti jedna strana neće pokrenuti s drugom pravnom osobom u roku od 2 godine od sklapanja ugovora isti ili slični projekt te navodi da tužitelj nije dokazao da bi se radilo o istom ili sličnom projektu a osobito da je projekt pokrenut. Osim toga, dio planiranog projekta bilo je osnivanje društva Adria bove d.o.o. koje je tužitelj nesporno osnovao 2014. kršeći time ugovornu obvezu. Što se tiče medijske popraćenosti planiranog projekta navodi da je bila nezaobilazna s obzirom da je tuženik trgovačko društvo u većinom vlasništvu RH i od osobitog interesa za RH te je javnost bila zainteresirana te je imala pravo biti upućena u projekte u koje tuženik ulazi ali novinskim člancima nisu otkriveni detalji pregovora niti informacije koje bi predstavljale stručna znanja dobivena od tužitelja. Ostaje kod navoda da tužitelj nije dokazao niti jednu od pretpostavki za naknadu predugovorne odgovornosti za štetu. Što se tiče tužbenog zahtjeva koji se odnosi na materijalnu štetu na ime kupnje prototipa bova, navodi da kupnja nije učinjena za tuženika niti je to tuženik tražio da za njega kupi, već je to tužitelj učinio kao dio svojeg uloga i svrhe u navedenom poslovnom pothvatu. Stoga tužitelju nije nastala nikakva šteta jer su naručeni prototipovi ostali njegovo vlasništvo i evidentno ih je kasnije iskoristio budući da je pokrenuo planirani projekt. U djelu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu ugovorne kazne smatra da tužitelj nije dokazao da je tuženik prekršio ugovornu obvezu a što se tiče navodnih povreda vezano uz dostavljene novinske članke, osporava da bi informaciju o planiranju projekta plasirao tuženik ili odgovorna osoba ali i da niti jedan od članaka ne predstavlja kršenje ugovorne obveze.
7. Podneskom od 12. siječnja 2018. tuženik smatra da je prethodno pitanje valjanost predmetnog ugovora o povjerljivosti jer je isti protivan moralu društva iz razloga što je bitan sastojak ugovora da je tužitelj vlasnik intelektualnih i patentnih prava na projektu "Adria bove", međutim u trenutku potpisivanja ugovora niti je bio vlasnik patenta niti žiga "Adria bove", pa je iz navedenog razloga takav ugovor ništetan.
8. Povodom žalbi stranaka Visoki trgovački sud Republike Hrvatske rješenjem posl.br. PŽ-779/2018 od 19. veljače 2018. ukinuo je rješenje ovog suda od 12. siječnja 2018. kojim je utvrdio prekid postupka radi otvorenog predstečajnog postupka nad tuženikom te je spis dobio novi broj P-604/2018. Međutim, rješenjem od 25. rujna 2019. utvrđeno je da je nastupio prekid postupka radi otvorenog stečajnog postupka nad tužiteljem koji je u međuvremenu brisan iz sudskog registra rješenjem Tt-19/35593 od 11. studenog 2019. Rješenjem od 16. veljače 2020. postupak je nastavljen budući da je stečajni upravitelj tužitelja predložio nastavak i kao tužitelja naznačio Stečajna masa iza SYNERGOS EKO d.o.o. u stečaju te se spis vodi pod novim brojem P-432/2021.
9. Podneskom od 14. svibnja 2021. tuženik navodi kako se sukladno članku 1. Ugovora o povjerljivosti izraz "Povjerljive informacije" odnosi na informacije vezane za svaki dio Projekta koji Partner, član Partnera (osnivač), član uprave Partnera, njihovi zaposlenici, vanjski suradnici, zastupnici ili savjetnici dobiju od drugog Partnera ili njegovih službenika, zaposlenika, zastupnika ili savjetnika za potrebe procesa izrade prijedloga, pregovaranja ili/ i razvoja te realizacije Projekta „Adria Bove“ bilo da su informacije usmene ili pisane, a čije bi otkrivanje

trećim neovlaštenim stranama moglo prouzročiti negativne posljedice Projektu kao i ekonomskim interesima jednog ili oba Partnera. Iz novinskog članka objavljenog 12. srpnja 2013. na portalu Index.hr pod naslovom "ACI i crkva zajedno u biznis s bovama" proizlazi kako tuženik nije otkrio niti jednu „Povjerljivu informaciju“ glede projekta „Adria Bove“, već je riječ o informacijama koje su postale javno poznate temeljem priopćenja iz Vlade, koja je također bila uključena u projekt, dok ostale informacije proizlaze iz sastanaka na kojima je bio pristupan direktor tužitelja. Novinski članci na koje se tužitelj poziva i za koje smatra da predstavljaju povredu povjerljivosti, ne sadrže nikakve "Povjerljive informacije" u smislu članka 1. Ugovora o povjerljivosti. U projekt „Adria Bove“ pored tuženika je bila uključena i Vlada Republike Hrvatske te Centar za praćenje poslovanja energetskog sektora i investicija (skraćeno CEI), koji se obzirom na svoju ulogu u projektu ne mogu smatrati trećim neovlaštenim stranama, a tuženik nije niti može biti odgovoran za iznošenje povjerljivih podataka u javnosti od strane Vlade i CEI. Pritom naglašava kako je upravo sam direktor tvrtke „Synergos Eko“ Dario Lovrić Nautica Portalu iznio detalje projekta „Adria Bove“ (članak Nautica-Portal.com od 25.10.2014. dostavljen u spis) čime je tužitelj sam postupio protivno odredbama Ugovora o povjerljivosti. Smatra da tužitelj u dosadašnjem tijeku postupka nije dokazao, niti to proizlazi iz novinskih članaka, koje su to „Povjerljive informacije“ koje je tuženik navodno otkrio, a da njihovo otkrivanje predstavlja povredu povjerljivosti i pravo tužitelja na naknadu štete. Ponavlja navode da bi tuženik prijavom na natječaj za dobivanje koncesije koju je raspisala Šibensko-kninska županija otkrio ili koristio informacije vezane uz predmetni projekt niti da bi se radilo o istom ili sličnom projektu jer su predmet natječaja bile "obične plutače" dok se predmetni projekt odnosio na stvaranje mreže sigurnih sidrišta baziranih na plutačama visoke tehnologije. U odnosu na visinu ugovorne kazne koju tužitelj potražuje smatra da ista nesrazmjerno visoka prema njenoj prirodi i svrsi te bi plaćanje bilo protivno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima i jednake vrijednosti uzajamnih činidaba. Ostaje u cijelosti kod navoda kojim osporava i osnovanost i visinu materijalne štete s osnove naručenih i isplaćenih iznosa društvu Končar d.d. za izradu testnih primjeraka bova.

10. Podneskom od 13. lipnja 2022. tužitelj je dostavio Aneks 3. Ugovora sklopljenog sa tvrtkom Končar d.d. obzirom da je tuženik, nakon provedenog vještačenja, tvrdio da je do promjene Aneksa 3. došlo iz razloga što je tužitelj ušao u poslovni pothvat s drugom pravnom osobom te navodi da je iz dostavljenog Aneksa razvidno da je zaključen iz razloga što je došlo do statusnih promjena na način da je tužitelj pripojen društvu Alta Avis d.o.o. koje je zatim promijenilo ime tvrtke u Synergos eko d.o.o. radi čega je došlo i do storniranja računa br. 131739 i izdavanje novog računa br. 132683. Ne osporava navode tuženika da je tužitelj projekt Adria bove počeo razvijati još 2009. kada je inicirao suradnju s društvom Končar d.d. ali navedeno ne isključuje odgovornost tuženika za štetu uslijed prekida suradnje a nakon što je tužitelj već naručio izradu prototipova bova smatrajući da je u tuženiku našao pouzdanog poslovnog partnera.
11. Odredbom članka 219. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22, dalje: ZPP) propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode ili dokaze protivnika.

12. Sukladno članku 8. ZPP-a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan.
13. Tijekom dokaznog postupka sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja prileže spisu, saslušao je svjedoke Dario Lovrić, bivši zz tužitelja, Dražen Nikolić, bivši zaposlenik tuženika, Bruno Bonifačić, bivši predsjednik uprave tuženika, Marko Lončarević, bivši član uprave tuženika te je proveo kombinirano financijsko-strojarsko vještačenje na okolnost ispostavljanja računa i vrijednosti robe a koja se odnosi na predmetne testne primjerke inteligentnih bova.
14. Predmet spora je vođenje pregovora od strane tuženika protivno načelu savjesnosti i poštenja, radi čega tužitelj potražuje od tuženika materijalnu štetu u iznosu od 915.206,25 kn radi izrade i plaćanja testnih primjeraka bova, po dva računa i to br. 131289 od 27. lipnja 2013. u iznosu od 261.487,50 kn i br. 131739 od 30. kolovoza 2013. u iznosu od 453.718,75 kn. Također smatra da je tuženik počinio niz povreda odredaba Ugovora o povjerljivosti od 01. ožujka 2013., na način da je podnio prijavu za dodjelu koncesije i pokušao samostalno realizirati projekt sličan predmetnom projektu te da je medijima i javnosti otkrio postojanje i sadržaj namjeravane poslovne suradnje, radi čega potražuje penale u ukupnom iznosu od 1.000.000,00 kn. Potraživanje ugovorenih penala odnosi se na činjenicu da je tuženik prije isteka dvije godine od dana potpisa predmetnog Ugovora o povjerljivosti, pokušao samostalno realizirati projekt sličan predmetnom projektu "Adria bove", na način da je podnio prijavu za dodjelu koncesije za sidrište koje je raspisala Šibensko-kninska županija i po toj osnovi potražuje iznos od 200.000,00 kn sa zateznim kamatama koje teku od posljednjeg dana roka od podnošenja prijava od 13. veljače 2014. Što se tiče medijskih istupanja navodi da se u članku na portalu business.hr dana 22. svibnja 2013. pod naslovom "Uvodimo 10000 prepaid bova za nautičare diljem Jadrana" spominje projekt "Adria bove" u vlasništvu tužitelja i ukratko opisuju ciljevi projekta pa potražuje iznos od 200.000,00 kn zajedno sa sa zateznim kamatama tekućim od 22. svibnja 2013.; da je u članku u "Jutarnjem listu" dana 11. srpnja 2013. pod naslovom "Vlada smjenjuje prvog direktora koji nije iz stranke; povećao prihode, smanjio rashode-ali to ga neće spasiti" ponovno objavljena informacija o predmetnom projektu pa potražuje iznos od 200.000,00 kn zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 11. srpnja 2013.; da se u članku na portalu index.hr pod naslovom "ACI i crkva u biznis sa bovama" ponovno opisuje predmetni projekt i spominje informacija da je to potvrdila uprava tuženika i to službenim priopćenjem te navodi da je tuženik nakon što je dobio sve relevantne informacije od tužitelja imao namjeru samostalno realizirati projekt pa potražuje iznos od 200.000,00 kn zajedno sa zateznim kamatama od 12. srpnja 2013. i u članku objavljenom u "Večernjem listu" dana 21. srpnja 2013. pod naslovom "Afera ACI" objavljen je negativan članak u svezi predmetnog projekta i minoriziran je tužitelj pa potražuje i po tom osnovu 200.000,00 kn sa zateznim kamatama tekućim od 21. srpnja 2013.
15. Sporna je između stranaka i osnova i visina tužbe i tužbenog zahtjeva, kako potraživanje na ime ugovornih penala tako i materijalne štete, sporno je da bi tuženik vodio pregovore protivno načelu savjesnosti i poštenja, da bi tuženik počinio povrede ugovorne obveze iz Ugovora o povjerljivosti odavanjem informacija koje se smatraju povjerljivima i njihovog iznošenja u medijima, kao i da bi tužitelju nastala šteta koju potražuje na ime isporuke testnih primjeraka bova.

16. Vezano za povredu ugovorne obveze valja reći da je ugovorna kazna propisana u čl. 350-356. ZOO-a, za nenovčane obveze u slučaju kada vjerovnik i dužnik ugovore da će dužnik platiti vjerovniku određeni novčani iznos ili pribaviti neku drugu materijalnu korist ako ne ispuní svoju obvezu ili ako zakasni s njezinim ispunjenjem ili ako je neuredno ispuní.
17. Ugovor o povjerljivosti od 01. ožujka 2013. (dalje: Ugovor, list 54-56 spisa) sklopljen je između tuženika kao vodeće kompanije nautičkog turizma i prednika tužitelja SYNERGOS EKO d.o.o. iz Zagreba, Ljudevita Gaja 28, OIB:12651038617, kao društva koje je vlasnik intelektualnih i patentnih prava nad projektom "Adria Bove", da je sklopljen radi moguće suradnje u području zajedničkog razvoja, implementacije i komercijalizacije projekta "Adria Bove" (dalje: Projekt) koji se odnosi na stvaranje mreže sigurnih sidrišta baziranih na plutačama visoke tehnologije. Svrha Ugovora je čuvanje povjerljivosti informacija izmijenjenih tijekom pregovora a koje se odnose na svaki dio Projekta dobiven za potrebe izrade prijedloga, pregovaranja, razvoja i realizacije Projekta a čije bi otkrivanje trećima moglo prouzročiti negativne posljedice Projektu i ekonomskim interesima partnera te se smatraju povjerljivima za neodređeno vremensko razdoblje neovisno od prestanku Ugovora. U slučaju izravnog ili neizravnog otkrivanja bilo koje povjerljive informacije, partner počinitelj će isplatiti partneru oštećeniku za svaku povredu iznos od 200.000,00 kn a ukoliko je iznos već ima pravo tražiti nadoknadu do punog iznosa štete.
18. Tužitelj ne navodi kakva mu je šteta nastala objavom predmetnih članaka, kakve negativne posljedice su nastale Projektu odnosno tužitelju a nesporno nije došlo između stranaka do realizacije projekta "Adria Bove" jer su pregovori prekinuti.
19. Tuženik osporava da bi učinio bilo kakve povrede i da bi tužitelj pretrpio ikakvu štetu te osporava da bi informaciju o planiranju projekta plasirao tuženik ili odgovorna osoba te niti jedan od članaka ne predstavlja kršenje ugovorne obveze.
20. U članku objavljenom na portalu business.hr dana 22. svibnja 2013. pod naslovom "Uvodimo 10000 prepaid bova za nautičare diljem Jadrana" (list 599 spisa) razvidno je da se odnosi na objavljen intervju sa Brunom Bonifačićem, tadašnjim predsjednikom uprave ACI-ija, u kojem se između ostalog spominju dva strateška projekta i to predmetni projekt u vlasništvu prednika tužitelja "Adria bove" i ukratko opisuje. Svjedok je u tijeku postupka potvrdio da je dao intervju.
21. U članku objavljenom u "Jutarnjem listu" dana 11. srpnja 2013. za koji tužitelj navodi da je naslova "Vlada smjenjuje prvog direktora koji nije iz stranke; povećao prihode, smanjio rashode-ali to ga neće spasiti" (list 620-621 spisa), koji članak nije razvidno da li je dostavljen cjelovit, razvidno je da se odnosi na državne tvrtke (javne tvrtke), i između ostalog odnosi se na odlazak Brune Bonifačića iz ACI-ija i samo u jednom dijelu spominje predmetni projekt ali se ne navodi tko je dao informaciju ("u Vladi kažu, tvrde u ACiju").
22. U članku od 12. srpnja 2013. objavljenom na portalu index.hr za koji tužitelj navodi da je naslova "ACI i crkva u biznis sa bovama" a dostavlja naslova "Crkva želi izvući novac od nautičara, zanima ih posao postavljanja tisuću prepaid bova" navodi se da je informaciju o zainteresiranosti Crkve za projekt potvrdila uprava ACI-ija i ukratko navodi što bi isti uključivao s osnivanjem nove tvrtke, te se navodi o smjeni uprave u ACI-iju.
23. U članku objavljenom u "Večernjem listu" dana 21. srpnja 2013. pod naslovom "Afera ACI" (list 620-612 spisa) u kojem se navodi predmetni projekt i smjena uprave ACI-ja, nije razvidno na koji je način novinar članka došao do informacija.

24. Dakle, u člancima objavljenim u "Jutarnjem listu", "Večernjem listu" i na portalu index.hr. tužitelj nije dokazao da bi tuženik objavio informacije vezano uz predmetni projekt, dok je jedino u članku na portalu business.hr razvidno da je Bruno Bonifačić, novi član uprave tvrtke tuženika koja je u većinskom vlasništvu države i koja se bavi nautičkim turizmom, dao intervju ali očito sa ciljem upoznavanja javnosti o projektima ACI-ija bez odavanja ikakvih detaljnijih informacija o predmetnom projektu. Uostalom, to je učinio i tadašnji direktor tužitelja Dario Lovrić za kojeg se navodi na portalu www.nautica-portal.com od 01. listopada 2013. (list 415-417 spisa) da je potvrdio informacije vezane uz suradnju stranaka i funkcioniranje predmetnog budućeg projekta.
25. Tužitelj iako se pozvao na povrede ugovorne obveze odavanjem povjerljivih informacija vezano uz predmetni Projekt u predmetnim člancima, do zaključenja prethodnog postupka nije se mogao određeno izjasniti o identitetima autora članaka za koje je predlagao da se saslušaju na okolnost tko je dao izjave pa je sud odbio da mu se dodjeli dodatni rok jer je imao dovoljno vremena.
26. Stoga sud ocjenjuje da tužitelj nije dokazao da je tuženik medijskim istupima otkrio povjerljive informacije čije bi otkrivanje trećima moglo prouzročiti negativne posljedice Projektu i ekonomskim interesima partnera te je stoga neosnovan tužbeni zahtjev po tim osnovama, kako je odlučeno u točki I. izreke.
27. Što se tiče potraživanja ugovorne kazne u iznosu od 200.000,00 kn jer je tuženik prije isteka dvije godine od dana potpisa predmetnog Ugovora pokušao samostalno realizirati projekt sličan predmetnom projektu "Adria bove" na način da je podnio prijavu za dodjelu koncesije za sidrište koje je raspisala Šibensko-kninska županija, tužitelj je kao dokaz dostavio obrazac Obavijest o namjeri davanja koncesije za javne usluge i koncesije za gospodarsko korištenje općeg ili drugog dobra (list 24-33 spisa) a što nije dokaz ničega. Tuženik, s druge strane navodi da se radi o poništenom natječaju koji se odnosio na obične bove i dostavlja u podnesku od 16. svibnja 2017. (list 432-446 spisa) Odluku o poništenju koncesije na pomorskom dobru u svrhu gospodarskog korištenja i postavljanja sidrenog sustava u uvali Vozarica i Srednja Draga iz 2015. iz koje je razvidno da su bili ponuditelji tuženik i Adria Bove d.o.o. koju je osnovao tužitelj 2014., ali nije razvidno da bi se ponuda odnosila na projekt sličan predmetnom.
28. Stoga sud ne nalazi da bi tužitelj dokazao da je tuženik prijavom i ponudom za dodjelu koncesije izvršio povredu ugovorne obveze iz Ugovora o povjerljivosti te je i u tom dijelu u točki I. izreke odbio tužbeni zahtjev.
29. Tužitelj potražuje materijalnu štetu u iznosu od 915.206,25 kn koja mu je nastala radi izrade i plaćanja testnih primjeraka bova, pouzdajući se da će doći do realizacije projekta dok je tuženik vodio pregovore protivno načelu savjesnosti i poštenja i naprasno i bez razloga prekinuo suradnju.
30. Čl. 251. Zakona o obveznim odnosima propisano je da pregovori koji prethode sklapanju ugovora ne obvezuju ali strana koja je pregovarala ili prekinula pregovore suprotno načelu savjesnosti i poštenja odgovorna je za štetu koja je time prouzročena drugoj strani (st.1. i 2.). Suprotno je načelu savjesnosti i poštenja, između ostalog, ako strana uđe u pregovore s drugom stranom bez prave namjere da s tom stranom sklopi ugovor (st. 3.). Ako je jedna strana u pregovorima dala drugoj strani povjerljive obavijesti ili joj omogućila da dođe do njih, druga ih strana, ako nije drukčije ugovoreno, ne smije učiniti dostupnim trećima niti ih koristiti za svoje interese, bez obzira je li naknadno ugovor sklopljen ili nije (st.4 .). Odgovornost za povredu obveze iz stavka 4. ovoga članka može se sastojati u naknadi time prouzročene štete i predaje oštećeniku koristi koju je

štetnik tom povredom ostvario (st.5.). Ako se drukčije ne sporazumiju, svaka strana snosi svoje troškove oko priprema za sklapanje ugovora, a zajedničke troškove snose na jednake dijelove (st. 6.).

31. Na tu spornu okolnost vođenja pregovora sud je provodio dokaze uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu, saslušanjem svjedoka a zatim obzirom da je bila sporna i visina tužbenog zahtjeva proveo je vještačenja.
32. Iz samog Ugovora o povjerljivosti od 01. ožujka 2013. proizlazi da je tužitelj vlasnik intelektualnih i patentnih prava nad projektom "Adria Bove", da je Ugovor sklopljen radi moguće suradnje u području zajedničkog razvoja, implementacije i komercijalizacije projekta "Adria Bove" koji se odnosi na stvaranje mreže sigurnih sidrišta baziranih na plutačama visoke tehnologije, s time da se navodi u Ugovoru da je njegov privitak opis projekta "Adria Bove. Iz e-maila od 21. ožujka 2013. (list 231 spisa) koji je uputio Dario Lovrić na strani tužitelja, Bruni Bonifačiću na strani tuženika, razvidno je tužitelj dostavio tuženiku Projektu studiju i financijski plan Adria Bove iz prosinca 2012. i Financijski plan 2013-2022 (list 162-255 spisa).
33. Uvidom u e- mail korespondenciju između stranaka (list 120-123 spisa) razvidno je da tužitelj prezentirao tuženiku projekt "Adria Bove", da je tuženik pismom namjere od 11. veljače 2013. (list 119 spisa) pokazao zainteresiranost za predmetni Projekt, pitanje vlasništva projekta i modela suradnje, te se tuženik obvezao upoznati resorne ministre i nakon toga izvijestiti tužitelja. Tako je tužitelj predlagao da kao vlasnik intelektualnih prava na studiju Adria Bove i svih tehničkih rješenja, uđe u partnerstvo s tuženikom osnivanjem nove tvrtke ACI ADRIA BOVE i tužiteljevim unosom dokumentacije: investicijske studije, projekt elektroničkog sklopa i integracijskog softvera za sustav ADRIA BOVE, pripremu dokumentacije za koncesijske aplikacije i operativne konzultantske usluge za vođenje projekta, a tuženikovim unosom gotovinske uplate u protuvrijednosti ulaganja ili usluga. Također je razvidno da je dogovor između stranaka vezano uz sadržaj prezentacije projekta od strane tuženika bila, između ostalog, i izjava o intelektualnom vlasništvu i zaštita patenta.
34. Uvidom u dokument od 06. lipnja 2013. (list 127-130 spisa) koji je sastavio tadašnji član uprave tuženika Dražen Nikolić vezano uz projekt "Adria Bove", razvidna je aktivnost na strani tužitelja na način da je prezentirao projekt i prijedlog suradnje, dostavio investicijsku studiju projekta, prijedlog Ugovora o povjerljivosti i nekoliko verzija pisma namjere odnosno predugovora, da je predložio osnivanje zajedničke nove tvrtke i inicijalni poslovni plan poslovanja tvrtke. Također je razvidno da je održan sastanak tuženika i CEI radi razmatranja prijedloga poslovnog plana tužitelja i zaključeno je da se izvrši provjera tržišta radi kupnje slične tehnologije umjesto stvaranja nove tvrtke, da se razmotri opcija samostalnog razvoja slične tehnologije jer predloženi model suradnje kojim tuženik unosi koncesije a tužitelj know-how odnosno tehnologiju koja još nije ispitana može biti nepovoljan za tuženika, da se prije potpisa predugovora izvrši uvid u patente tužitelja i izvrši testiranje tehnologije, da se razmotri prijedlog poslovnog plana i predugovor, da se uđe u testni pilot projekt i testira prototip, da se provjeri izvedivost projekta obzirom na koncesije i studije utjecaja na okoliš, te da se tek po okončanju navedenih razmatranja i provjera, donese konačna odluka o stvaranju zajedničke tvrtke. Navedeni dokument sadrži i pitanja (CEI) i odgovore (Dražena Nikolića) vezano za predmetni projekt, navodi se da će se tek po odluci o ulasku u projekt i osnivanju nove tvrtke odnosno po donošenju odluke o svim strateškim i operativnim pitanjima projekta podnijeti zahtjev za dodjelu koncesija, koje su u planu za 2013. Također se navodi što će koja od

stranaka unijeti u novoosnovano društvo odnosno da će tuženik unijeti investicijsku studiju sa pripremnim materijalima, projekt elektroničkog sklopa i integracijskog softvera, dokumentaciju vezanu za koncesijske aplikacije i operativne konzultacijske usluge vezane uz vođenje projekta. Što se tiče intelektualnog vlasništva i patentnih prava navodi se da je tužitelj vlasnik intelektualnih i patentnih prava na predmetnim projektom koja se sastoje od zaštite elemenata projektnog plana, zahtjeva za upravljivošću i vlasništvo nad softverskim rješenjima, te registrirani vizualni i verbalni žig br. Z20111028A, s time da se po završetku testiranja predviđa patentiranje pojedinih rješenja vezanih uz samu bovu, a što će biti vlasništvo novoosnovane tvrtke.

35. Uvidom u dopis tuženika od 26. kolovoza 2013. (list 219 spisa) razvidno je da tužitelj požuruje tuženika da sukladno dogovoru pripremi sve potrebno za testiranje bova na pozicija ispred ACI marine Žut, kako bi tužitelj zajedno sa partnerima izvršio ispitivanje funkcionalnosti tehničkih rješenja na testnim uzorcima. Međutim, tuženik uz dopis od 07. listopada 2013. (list 220-221 spisa) dostavlja nacrt Sporazumnog raskida Ugovora o povjerljivosti, u kojem dopisu navodi da je naknadno saznao da tužitelj nije vlasnik intelektualnih i patentnih prava nad Projektom a što je bio osnovni razlog sklapanja Ugovora. Dopisom od 17. listopada 2013. (list 222-223 spisa) tužitelj nije prihvatio sporazumni raskid Ugovora (list 49-50 spisa), smatrajući da se radi o jednostranom raskidu Ugovora, zatražio je obeštećenje u iznosu od 200.000,00 kn s naslova iznošenja povjerljivih informacija te da nikakav patent nije bio predmet Ugovora.
36. Iz iskaza svjedoka Marka Lončarevića (list 684 spisa), tadašnjeg člana uprave Centra za praćenje poslovanja energetskog sektora i investicija (skraćeno CEI), proizlazi da je CEI bio zadužen za praćenje investicijski projekata među kojima i tuženika, da je postojalo više varijanti vezano uz predmetni projekt sa tužiteljem ali i s trećima koji su imali takve proizvode, da je CEI nije financirao projekt već dogovoreno da će tuženik financirati troškove projekta do konačnog razvoja, da se došlo do faze prezentacije prototipa koji je trebalo testirati, ali da se moglo izvršiti testiranje samo na jednom mjestu ispred marine Žut i da je projekt stao. Svjedok je iskazao da su i tuženik i CEI nakon prezentacije projekta utvrdili da postoje slični patentirani proizvodi pametnih bova, da je zakonski zastupnik tuženika Bruno Bonifačić naveo da je navedeno rješenje zaštićeno patentom tuženika, ali da u početnoj fazi postojanje patenta nije bilo odlučno za daljnji tijek razvoja, da se još nije donijela nikakva konkretna odluka, ali da je konačna odluka zavisila o tuženikovom dobivanju koncesije. Svjedok Marko Lončarević nije imao saznanja što se dalje događalo s projektom, ali zna da stanke nisu više imale međusobna potraživanja obzirom na istek ugovora. U odnosu na prestanak suradnje iskazao je da pretpostavlja da je došlo do prestanka suradnje uslijed neslaganja uprave tužitelja i njegove izmjene, te tuženik nije doveo u zabludu tužitelja u pogledu predmetnog projekta. Svjedok je iskazao da se na zajedničkim sastancima pričalo o potencijalnom proizvodu i potencijalnim budućim proizvodima, a ne o konkretnom proizvodu tuženika u smislu donošenja odluke, da se radilo o jednoj početnoj fazi u kojoj se još nije donosila nikakva odluka, a tako niti vezano uz proizvod tužitelja niti je postojala obveza tuženika da nadoknadi tužitelju eventualne troškove ukoliko ne dođe do realizacije projekta ali i da je došlo do realizacije, da ne bi bila moguća konačna odluka u odnosu na bilo kakav ugovorni odnos ne samo između stranaka, već i drugih potencijalnih partnera, budući da se radi o složenom pitanju o čemu se donosi odluka temeljem koncesije. Svjedok je iskazao da je postojao rizik obje strane u slučaju da sklope

ugovor budući da to ne bi značilo da bi tuženik dobio koncesiju. Što se tiče razloga prekida suradnje iskazao je da konkretnih razloga nije bilo te je pojasnio da se radilo o sukobu između Brune Bonifačića i Dražena Nikolića da bi zatim došla nova predsjednica uprave kod tuženika kada je svjedok već bio pomoćnik ministra, te da je po njegovom saznanju sukob bio osobne naravi a nakon toga je prešao i na poslovnu razinu.

37. Svjedok Bruno Bonifačić, bivši predsjednik uprave tuženika, iskazao je da je suradnja između stranaka započela u siječnju 2013., nakon zajedničkog sastanka na kojem je tužitelj prezentirao svoje ideje i planove tj. sustav elektronskih bova koje bi mogle doći pod upravljanje tuženika odnosno zajedničko upravljanje, da je svjedok tu ideju prezentirao nadležnim ministrima i procijenio da je takav projekt dobar, kako ACI nije imao u tom području iskustva vezano uz sidrene sustave, to je zatražio od tužitelja da izradi podloge radi prezentacije Vladi RH i da to uđe u strateški projekt razvoja RH te je došlo do potpisivanja Ugovora o povjerljivosti i tuženik je napravio novi poslovni plan koji je prihvaćen od strane nadzornog odbora međutim, u 4. ili 5. mj. 2013. došlo je do zaustavljanja procesa dobivanja koncesija ali ne zna iz kojeg razloga dok je tužitelj započeo s dijelom priprema bova. Svjedok je iskazao da je cijeli projekt stao zato što nije bilo dinamike davanja koncesija, da nije ishođen nikakav formalni zahtjev vezano uz predmetne koncesije odnosno koncesiju, da je u to vrijeme Vlada RH htjela potaknuti strateške investicije i to je delegirala na strateško vijeće kojem je svjedok trebao prezentirati projekt radi donošenja strateške odluke, međutim, do takve odluke nije došlo niti je formalizirana, niti je Ministarstvo okoliša izdalo Studij utjecaja na okoliš, s time da je Ministarstvo graditeljstva obavilo svoj dio posla, odnosno napravljen je urbanistički plan kopna i mora, međutim kako je svjedok smijenjen 12. srpnja 2013., više nema saznanja što se događalo vezano uz predmetni projekt. Svjedok je iskazao da je temeljem zajedničkog prijedloga stranaka došlo do potpisivanja Ugovora o povjerljivosti koje je verificirala pravna služba ACI-ja, a prethodno je ACI izvršio provjere s nadležnim Ministarstvom te se otvoreno o svemu razgovaralo i tužitelj je smatrao da se radi o njegovom know-how, prilikom čega je trebalo dogovoriti način na koji će isti biti iskorišten. Vezano uz stanje patenta tužitelja svjedok je iskazao da se govorilo o intelektualnim pravima, ali navedeno nije bilo fokus niti u NO odnosno još se nije došlo do toga da se razgleda da li nešto radi, već se radilo prvobitno o to me da li će Vlada RH prihvatiti takav projekt. Što se tiče dogovora svjedok je iskazao da se podrazumijevalo da će tužitelj obaviti pripreme testnih primjeraka obzirom da je nudio bove, znači da je trebao i uložiti vlastita sredstva.
38. Svjedok Dražen Nikolić, tadašnji član uprave tuženika zadužen za poslove prodaje, marketinga i razvoja, iskazao je da je Bruno Bonifačić kao predsjednik i on kao član uprave potpisali su pismo namjere sa tužiteljem, a sve radi moguće buduće suradnje ali nakon toga, pojedini članovi NO tuženika izrazili su rezerve prema tom projektu i zatražili su da se provedu provjere i utvrdili da je tužitelj imao zaštićen samo verbalni žig a patentni zahtjev nije bio niti podnesen a daljnjim provjerama je ustanovljeno da u Sloveniji postoji tvrtka koja ima slično tehnološko rješenje kao i na međunarodnom tržištu i nakon toga je odlukom NO gosp. Bonifačić bio smijenjen a on imenovan kao privremeni jedini član uprave i direktor društva i nakon završetka nautičke sezone 2013. tadašnja članica Doris Pešušić preuzela je njegovu funkciju. Što se tiče prekida pregovora između stranaka, svjedok nije imao saznanja jer više nije bio član uprave niti sudjelovao u poslovnom zbivanju. Što se tiče testiranja projekta svjedok je iskazao da se

između stranaka o tome razgovaralo ali do toga nije došlo iz razloga rezultata provjere vezane za intelektualno vlasništvo i alternativne ponuđače sličnih tehnologija.

39. Svjedok Dario Lovrić, bivši zz tužitelja, iskazao je da je potpisan Ugovor o povjerljivosti, kako bi se tuženiku prezentirali poslovni model, informacije i tehnologija, da je tuženik htio da se formira novo zajedničko trgovačko društvo iz kojeg bi se realizirali patenti i sva znanja i da se zove Adria Bove, da tuženik bude većinski vlasnik, da svaki od partnera uloži novac kao temeljni kapital, te da svaka od stranaka izvrši zajednička ulaganja kao npr. tužitelj bi proizvodio bove, a tuženik bi unio svoj IT sustav. Što se tiče vođenih pregovora sa tuženikom vezano uz patentnu zaštitu, svjedok je iskazao da je ideja bila da se patentira cijeli sustav tek kada se formira tvrtka Adria bove u većinskom vlasništvu ACI-a i pod svim dogovornim uvjetima, npr. tko što treba obaviti, tko što financira, dakle to je bio jedini razlog što nije patentiran do tada, a poslije toga je patentirano. Sukladno dogovoru stranaka, obzirom da je tuženik uvjetovao testiranje bova, tužitelj je krenuo u proizvodnju bova, o čemu je tuženik izviješten, no međutim, dolazi do zastoja u suradnji i nepotpisivanja ugovora, niti ikakvih informacija od tuženika oko nastavka projekta niti poziv da postave bove na Žutu već u listopadu zahtjev za raskid ugovora. Prema mišljenju svjedoka razlog prekida suradnje između stranaka, je da je došlo do problema u upravi tuženika i Bruno Bonifačić izgubio je povjerenje države kao vlasnika i Adria bove su izvučene kao razlog lošeg upravljanja tvrtkom tuženika i drugo što tuženik nije bio ispuniti u stanju svoju obvezu koja se odnosila na dobivanje koncesija i sidrišta. Što se tiče tužiteljevog investiranja svjedok je iskazao da je bilo prezentirano da je to dio poslovnog plana tuženika za 2013., da je projekt Adria bove bio u njemu sadržan sa svim ciframa a i tuženik se nalazio na burzi pa je sve to tužitelju bilo vjerodostojno, da u trenutku naručivanja usluga od Končara nisu imali saznanja da bi tuženik odustao od predmetnog projekta čak štoviše tužitelj je imao saznanja o naručivanju od Končara i predlagao i dopunjavao svojim prijedlozima, sudjelovao na sastancima vezano uz IT segment projekta i to osobe iz ACI-a i državna administracija CEI koji su trebali biti potpora projektu za ACI. Vezano uz naručivanje usluga od Končara, svjedok je iskazao da je tužitelj davao dizajn a Končar je započeo sa izradom IT sustava 2011., dakle, prije suradnje s tuženikom, uslugu je naručio SYNERGOS EKO a tužitelj je, od trenutka kada je zaključen ugovor s tuženikom i svi termini i dogovori, forsirao završetak kompletnog sustava i njegove operativne primjene.
40. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva sud je proveo vještačenje te uvidom u nalaz i mišljenje vještaka Ace Šikanića i Kristijana Tolea od 05. travnja 2022. proizlazi da su plaćeni računi br.131289 od 27. lipnja 2013. u iznosu od 261.487,50 kn i br.131739 od 30. kolovoza 2013. u iznosu od 653.718,75 kn, tvrtki Končar-informatika i elektronika d.d. u vrijednosti isporučene robe i kako je to definirano međusobnim Ugovorom i Aneksima 1., 2. i 3. Ugovora. Navedeno mišljenje vještaci su dali osim uvida u spis predmeta i temeljem kontakta sa tvrtkom Končar d.d. koja je dostavila potvrde plaćanja predmetna dva računa od čega je račun br. 131289 plaćen odmah kao predujam a račun br. 131739 storniran i izdan novi 132683 od 05. prosinca 2013. i namirivan kompenzacijom od 27. veljače 2014., uplatama cesijom i kompenzacijama do 28. listopada 2016. Također obzirom da se u računima naznačuje ugovor i aneksi, vještaci su imali uvid u presliku istih i utvrdili da postoji Ugovor o opremi i programskoj podršci za sustav Adria bove od 22. travnja 2013. sklopljen između tužitelja i Končar d.d. vezano uz 600 komada

opreme uređaja MBE_01 i osnovna varijanta programske podrške Buoy View za 1000 ulaznih jedinica dok se Aneksi 1., 2. i 3. odnose na promjene modela plaćanja i izmjene OIB-a tvrtke zbog unesenog udjela još jedne tvrtke uz kupca ugovorene robe.

41. Slijedom svih provedenih dokaza sud zaključuje da su stranke sklopile Ugovor o povjerljivosti radi čuvanja informacija vezanih uz predmetni projekt tijekom pregovora radi realizacije projekta, da je predmetni projekt bio interesantan tuženiku, da je tužitelj je izradio podlogu i pripremio materijale radi prezentacije Vladi RH koja je bila većinski vlasnik tuženika, kako bi predmetni projekt ušao u strateški projekt razvoja RH, da je procijenjeno da tuženik može dobiti odlukom Vlade RH koncesije da razvije sustav elektronskih bova duž cijelog Jadrana, međutim, došlo je do zaustavljanja projekta jer nije bilo dinamike davanja koncesija, nije donesena formalno strateška odluka da li će se ući u projekt sa tužiteljem niti je resorno Ministarstvo sačinilo studiju utjecaja na okoliš. Na sve navedeno utjecala je i okolnost što je Bruno Bonifačić koji se zalagao za predmetni projekt bio razriješen sa mjesta predsjednika uprave tuženika. Obzirom da se radilo o početnoj fazi, sadržajno u Ugovoru o povjerljivosti ne navodi se pojedinačni zaštićeni patent, već općenito da je tuženik vlasnik patentnih prava nad projektom. Osim iz sadržaja Ugovora i iz međusobne korespondencije i iz iskaza saslušanih svjedoka, sud zaključuje da postojanje patentne zaštite koja je uostalom provjerljiva jer je javno dostupna, nije bilo odlučno za daljnji tijek pregovora, već da je odlučno bilo li će Vlada RH kao većinski vlasnik prihvatiti uopće projekt. Iz iskaza svjedoka Marka Lončarevića i Brune Bonifačića, koji su na strani tuženika bili upućeni u projekt, ne proizlazi da bi krivnjom tužitelja došlo do prestanka suradnje na predmetnom objektu, već da je sve ovisilo donošenju konačne odluke da li će se ući u projekt i s kime, te da li će se dobiti koncesije za nautička sidrišta. Međutim, takva odluka nije nikad donesena u formalnom obliku niti je došlo do faze podnošenja zahtjeva za dobivanje koncesija.
42. Iz ponašanja tuženika ne proizlazi da je vodio pregovore protivno načelu savjesnosti i poštenja, čak štoviše nesporno je da je da su vođeni pregovori, da su resorna ministarstva bila uključena, da je tuženik predmetni projekt uvrstio u svoj Poslovni plan za 2013. (list 453 spisa), međutim, nije se obvezao prema tužitelju da će sklopiti ugovor. Tužitelj je znao da tuženik nije donio konačnu odluku da uđe u projekt sa tužiteljem ali kako je tuženik uvjetovao da se prethodno obavi testiranje bova kako bi se uvjerio u realizaciju projekta, to je tužitelj pouzdajući se u mogućnost suradnje naručio testne primjerke bova, čime je preuzeo rizik moguće nerealizacije projekta na sebe. Sud prihvaća kao logične i uvjerljive razloge da je jedan od razloga što nije donesena konačna odluka je i taj što je Bruno Bonifačić koji se zalagao za predmetni projekt, razriješen sa svoje funkcije. Osim toga, na strani tuženika trebalo je prije donošenja odluke provjeriti mogućnost dobivanja koncesija i podnijeti zahtjeve a do čega na strani tuženika još uopće nije došlo. Slijedom svega navedenog tuženik je odustao od daljnjih pregovora i zatražio raskid Ugovora pravdajući to nepostojanjem patentnih prava na strani tužitelja iako to nije u ovoj fazi bilo odlučujuće.
43. Stoga, iako je provedeno vještačenje na okolnost visine tužbenog zahtjeva, isto nije odlučujuće jer tužitelj nije dokazao osnovu odnosno da bi imao pravo potraživati štetu u iznosu od 915.206,25 kn (216.487,50 kn i 653.718,75 kn) s naslova naručivanja i kupnje testnih primjeraka inteligentnih bova iz razloga što je tuženik vodio pregovore protivno načelu savjesnosti i poštenja, te sud ocjenjuje

da je neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja pa je i u tom dijelu tužitelj odbijen sa tužbenim zahtjevom kao u točki I. izreke.

44. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 1., 155. i čl. 164. ZPP-a tuženiku je kao potreban za vođenje spora priznat mu je trošak zastupanja po odvjetniku koji je odmjerjen u skladu sa važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 142/12, 103/14 i 107/15– dalje: Tarifa) a odnosi se na sastava odgovora na tužbu, sastava podnesaka od 16. svibnja 2017., 12. listopada 2017. i 21. travnja 2022. u iznosu od po 19.160,00 kn(Tbr. 8/1 Tarife), jer se radi o obrazloženim podnescima, troškovi zastupanja na ročištima 24. listopada 2017., 05. srpnja 2021., 12. listopada 2021., 24. studenog 2021., 15. veljače 2022., 25. svibnja 2022. i 29. rujna 2022. u iznosu od po 19.160,00 kn(Tbr. 9/1 Tarife), što sve uvećano za PDV od 25% iznosi 263.450,00 kn. Također priznat mu je trošak plaćenog predujma za provođenje vještačenja u iznosu od 15.000,00 kn, tako da sveukupno priznati trošak tuženika iznosi 278.450,00 kn/36.956,67 eura¹, kako je odlučeno u točki II. izreke.
45. Tuženiku nisu priznati troškovi sastava podneska od 12. siječnja 2018. kojim se očitovao na dosadašnji tijek postupka, trošak sastava žalbe od 26. siječnja 2018. budući da je jednako kao i tužitelj podnio žalbu i obojica su uspjeli sa žalbama te je ukinuto rješenje od 12. siječnja 2018. kojim je utvrđeno da je nastupio prekid postupka, sastava podneska od 03. svibnja 2019. kojim je požurivao nastavak postupka, sastava podneska od 23. listopada 2019. kojim je predlagao da se pozove stečajni upravitelj tužitelja preuzeti postupak, sastava podneska od 11. veljače 2020. kojim je predlagao da sud obustavi postupak radi brisanja tužitelja, sastava podneska od 14. svibnja 2021. kojim je ponovio sve do sad iznesene navode ali sada po novo imenovanom punomoćniku, pristup na ročište dana 01. lipnja 2021. koje nije održano radi nedolaska tužitelja, sastava podneska od 18. listopada 2021. kojim je dostavio podatak o adresi svjedoka, sastava podnesaka od 09. studenog 2021. i 06. rujna 2022. kojima se očitovao na iskaze svjedoka i tijekom postupka obzirom da isti nisu bili potrebni radi vođenja ove parnice. Stoga je o nepriznatom trošku tuženika u iznosu od 110.900,00 kn/14.718,96 eura¹ odlučeno kao u točki III. izreke, s time da za sada nije odlučeno o zatraženom trošku sudske pristojbe na odgovor na tužbu budući da obveza nije nastala već po pravomoćnom okončanju spora ovisno o uspjehu u sporu.

U Zagrebu, dana 07. studenoga 2022. godine

Sudac:
Sanda Jeromela

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 8 dana od dostave pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi ovom sudu u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. Tužitelju po odv. uz nalog o sudskoj pristojbi na presudu u iznosu od 5.000,00 kn/663,61 eura¹
2. Tuženiku po odv.
3. Kal 60 dana-pisarnica

Broj zapisa: **eb314-67165**

Kontrolni broj: **07944-8fb65-93f85**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=SANDA JEROMELA, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.